

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. πα τ ῶ.

Πατὼ ἐλαφρῶς, οἶονεὶ γ λ υ κ ᾶ ἔνθ' ἄν.: Γλυκοπάτα, μὴ τότε ξυπνήσης Κρήτ. (Σέλιν.) Μ—μὰ γιατί γλυκοπατᾶ τὸ κρασίν; — Ἐν' τοῦ σταφυλιού, γιέ μου Κύπρ. || Ἄσμ.

Γλυκοπατῶ τὰ κλήματα καὶ κόβγω τὸ σταφύλι Κρήτ.

Χίλια μαχαίρια καὶ σπαθιά χάμω 'ς τὴ γῆς στρωμένα, γλυκοπατῶ τα καὶ περνῶ, ἀγάπη μου, γιὰ σένα Κρήτ. (Σέλιν.)

Χίλια μαχαίρια καὶ σπαθιά κάτω 'ς τὴ γῆ στρωμένα, γλυκοπατῶ τα, τὰ περνῶ κ' ἔρχομαι γιὰ τὰ σένα Νίσυρ.

Γλυκοπατῶ τα κὶ πιονῶ κ' ἔρχομαι μὲτ' ἰσένα Θράκ. (Αἶν.) || Ποίημ.

Ἐβγα καὶ γλυκοπάτησε λουλούδια μαραμένα Λ. Ἐφταλ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοπεθερά ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. πε θε ρ ᾶ.

Ἡ ἀγαπητή, ἡ λίαν προσφιλὴς πενθερά ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ. Νὰ πῆτε τσῆ μαρνούλας μου, τσῆ γλυκοπεθεράς μου Κρήτ.

Γιὰ πές μου, γλυκοπεθερά, κάτι νὰ σὲ ρωτήσω, τὸ τί ἔτρωγες 'ς τ' ἀγγάστρι σου ὅπου μυρίζει ὁ γιός σου; Πελοπν. (Γορτυν.)

γλυκοπέπονο τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. πε π ὶ ν ι.

Εἶδος πέπωνος μὲ λίαν γλυκεῖαν τὴν γεῦσιν πολλαχ.: Εἶναι γλυκοπέπονα αὐτά, εἶναι νόστιμα, πάρ' τα Ἀθῆν.

γλυκοπέρδικα ἡ, Χ. Παλαίσι., Συλλογ. Κυπρ. ποίημ., 146 γλυκοπέρδικα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. πέ ρ δ ι κ ᾶ.

Μεταφ., ἡ λίαν ἀγαπητή, ἡ προσφιλὴς σύζυγος, γυνὴ ἢ ἀγαπωμένη νέα ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐβδομήντα ἐκκληθῆς τζ' ἄμ' πᾶς τζ' ἄ, γλυκοπέρδικά μου τὰ κοίματα σὸν κόφκονται τζ' ἄδ δὲν ἔρτης μιτά μου Κύπρ. || Ποίημ.

Εὐθὺς ἐπολοήθηκεν ἡ γλυκοπέρδικά μου κ' εἶπαν τους καλησπέρα σας, ἀφέντη καὶ κυρά μου! Χ. Παλαίσι., ἔνθ' ἄν., 146.

γλυκοπερπάτητος ἐπιθ. Τ. Ἀγρ., Ν. Ἑστ. 22 (1937), 1361.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ἐπιθ. πε ρ πα τ ῆ τ ὶ ο ς.

Ὁ κατὰ τρόπον εὐάρεστον, οἶονεὶ γλυκὺν περιπατῶν: Ποίημ.

Ἀνήξερη θεωρεῖ 'ς τὰ μάτια μὲ γελαεὶ καὶ ἀφή, γλυκοπερπάτητη διπλὰ ἀπὸ τίς ἄλλες.

γλυκοπηγὴ ἡ, Ι. Πολέμ., Ἐξωτ., 63.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. π η γ ῆ.

Ἡ οἶονεὶ γλυκεῖα πηγὴ, ἡ παρέχουσα γλυκὺ ὕδωρ: Ποίημ.

Μὰ ἐγὼ τὸ πείσμα τους θὰ πνίξω καὶ πέρ' ἀπ' τὴ γλυκοπηγὴ

βαθὺ λαγούμι θέ ν' ἀνοίξω
νά ἔρχονται κάτω ἀπὸ τὴ γῆ.

γλυκοπηδῶ Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π η δ ῶ.

Πηδῶ κατὰ τρόπον ἐλαφρόν, εὐχάριστον, οἶονεὶ γλυκύν: Ἡ πέρδικα γλυκοπηδᾶ.

γλυκοπιάνω Γ. Ψυχάρ., Ρωμαίικ. Θέατρ., 4 Ἀγν., 145. Μέσ. γλυκοπιάνομαι Κεφαλλ. (Κουβαλᾶτ. κ.ά.)— Χ. Χρηστοβασ., Ἐβδομ., 2, 475 γλυκοπιάνομαι Λεξ. Βλαστ. 397 γλυκοπιᾶζομαι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ι ᾶ ν ω.

1) Ἐνεργ., κολακεύω τινὰ διὰ λόγων καὶ τρόπων ἡπίων Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν.: Μπορεῖ μάλιστα νὰ γλυκοπιάνουνε καὶ νὰ χαιδοκολακεύουνε κάτι ξένους Γ. Ψυχάρ., Ρωμαίικ. Θέατρ., 4. Τὴ γλυκοπιάνουνε γιὰ τοὺς ἀχρεῖους τοὺς σκοπούς τους Γ. Ψυχάρ., Ἀγν., 145. Συνών. κ α λ ο π ι ᾶ ν ω.

2) Μέσ., προσβάλλομαι ἀπὸ ἐπιληψίαν, σεληνιασμὸν Κεφαλλ. (Κουβαλᾶτ. κ.ά.)— Χ. Χρηστοβασ., ἔνθ' ἄν.— Λεξ. Βλαστ. 397: Νὰ γλυκοπιαστῇ (ἄρᾶ) Κεφαλλ. Ὁ ἄδρας τῆς δὲ δουλεύει, γιὰτ' εἶναι γλυκοπιασμένος Κουβαλᾶτ. Ἐπεσαν κάτω καὶ ἐκυλιόντανε σὰν γλυκοπιασμένος Χ. Χρηστοβασ., ἔνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ι ᾶ ζ ω, γ λ υ κ ο τ α ρ ᾶ ζ ω (Π), σ ε λ η ν ι ᾶ ζ ο μ α ι, τ α ρ ᾶ ζ ο μ α ι. 3) Ἐρεθίζομαι καθ' ὑπερβολὴν, ἐξοργίζομαι, γίνομαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ Κεφαλλ. (Κουβαλᾶτ. κ.ά.): Γλυκοπιᾶστηκε ὁ Γεράσιμος, ὅδε μᾶς εἶδε Κουβαλᾶτ. β) Μετοχ., γλυκοπιασμένος, ὁ ἰδιότροπος, ὁ ξύθυμος, ἀπότομος τοὺς τρόπους Κεφαλλ. (Κουβαλᾶτ. κ.ά.): Γίνεται γλυκοπιασμένον, ὅτα μαριᾶζῃ ἀπ' τὸ θυμὸ του Κουβαλᾶτ.

γλυκόπιασμα τό, Ζάκ. Κεφαλλ. (Ἀργοστόλ. Κουβαλᾶτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο π ι ᾶ ν ω.

1) Ἡ ὑπὸ τῆς ἐπιληψίας προσβολὴ ἔνθ' ἄν. 2) Νευρικὴ κρίσις, ὑστερία Κεφαλλ. (Ἀργοστόλ. Κουβαλᾶτ. κ.ά.): Τὴν ἔπιασε γλυκόπιασμα Ἀργοστόλ.

γλυκοπικρογίνομαι πολλαχ. γλυκοπικρογίνομαι (Ἀρχαδ. Γαργαλ. Μεσσην. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ π ι κ ρ ο ς καὶ τοῦ ρ. γ ῖ ν ο μ α ι.

Πάντοτε μετ' οἰκειότητος καὶ εὐτραπέλως, ἐπὶ ἐρωτήσεως, διάγω εὐχαρίστως ἔνθ' ἄν.: Τί μοῦ γλυκοπικρογίνεσαι; Ἀρχαδ. Ἀρχίνισε νὰ ρωτᾷ τὴν ἀδερφή του μὲ χαρὰ. Τί μοῦ γλυκοπικρογίνεσαι τσῆ λέει Τριφυλ. Συνών. γ λ υ κ ο γ ῖ ν ο μ α ι. Συνών. φρ. Π ὥ ς τ ᾶ κ α λ ο π ε ρ ν ᾶ τ ε;

γλυκόπικρα ἐπίρρ. ἐνιχ. γλυκύπικρα Σ. Σκίπ., Κοχλ., 27.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ π ι κ ρ ο ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ υ κ ῦ π ι κ ρ ο ς.

Γλυκέως ἅμα καὶ πικρῶς ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Νύχτα βαθεῖα. Τὴ σιγαλιὰ μονάχα τὴν ταράζει κάποιον βιολὶ πὺν ἀλλαγινα, γλυκόπικρα στενάζει Σ. Σκίπ., ἔνθ' ἄν.

γλυκόπικρος ἐπίθ. πολλαχ. γλυκύπικρος Ι. Δραγουμ., Σταμάτ., 25 Σ. Σκίπ., Προσφ. καημ., 9 Π. Νιρβαν., Λόγ. καὶ ἀντίλ., 58 Ι. Νερούλ., Κούρκ. ἀρπαγ., 29.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ π ι κ ρ ὁ ς.
 Ὁ γλυκὺς ἄμα καὶ πικρὸς, δυσάρεστος, κυριολ. καὶ μεταφ., ἐνθ' ἄν.: *Τί θὰ πάρῃ ἡ δεσποινίς; ἐρώτησε μὲ γλυκό-πικρο μειδιάμα τὴν νεοφερμένην ὁ τρίτος νέος Π. Νιρβάν., ἐνθ' ἄν.: | Ποιήμ.*

*Κ' ἔτσι περ' σσότερα σ' ἀγάπησα,
 ὦ Ἀθήνα, τώρα ποὺ ἔχεις γίνει
 πρὸ σπλαχνικῇ καὶ πρὸ γλυκόπικρῇ
 ἀπ' τὴν ἀνθρώπινην ὁδύνῃ*

Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν.

*Καὶ κανταρίδες ἔλειπαν· δὲν ἦταν μήτε σκόνες·
 γλυκύπικροι, ξινάλμυροι, δυσώδεις κυκεῶνες*
 Ι. Νερουλ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοπίνακο τό, ἀμαρτ. γλυκουπίνακου Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ὁ, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς οὐς. λαμ-
 βανομένου, καὶ τοῦ οὐς. π ι ν ᾶ κ ι.

Ἀργυροῦν συνήθως μικρὸν πινάκιον, εἰς τὸ ὅποιον τοπο-
 θετοῦνται τὰ κοχλιάρια κατὰ τὴν διὰ τοῦ δίσκου προσφορὰν
 τοῦ γλυκοῦ.

γλυκοπιότης τό, Κ. Παλαμ., Περάσμ. καὶ χαιρετ.,
 49.12 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. π ι ο τ ὁ.
 Γλυκὺ ποτὸν ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Σκιάχτρα, φάρμακα, γλυκοπιότης
 Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκόπιότης ἐπίθ. σύνθηθ. γλυκόπιουτους βόρ. ιδιῶμ.
 γλυκόπχιουτους Ἦπ. γλυκόπχιους Μακεδ. (Βλάστ.) γλυ-
 κόπιότης Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Χαλδ.) — Ν.
 Πολίτ., Μελέτ. 2,271 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκὸς καὶ τοῦ π ι ο τ ὁ, οὐδέτ. τοῦ ἐπιθ.
 π ι ο τ ὁ ς. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ὁ π ο τ ο ς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ
 λογίου οὐς. π ο τ ὁ ν - π ο τ ὁ, ἤδη εἰς Λίβιστρ. καὶ Ρο-
 δάμν. Ν 31-33 (ἐκδ. Lambett, σ. 53).

Ὁ κατὰ τὴν πόσιν γλυκὺς τὴν γεῦσιν σύνθηθ. καὶ Πόντ.
 (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Χαλδ.): *Γλυκόπιότης κρασί σύνθηθ. Τὸ
 κρασί μου εἶναι γλυκόπιότης καὶ τὸ πίνω μ' ὄρεξῃ Πελοπν.
 (Γαργαλ.) Τοῦ κρασί εἶναι γλυκόπιουτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)
 Δὲν εἶναι γλυκόπιουτα οὐλα τὰ γιαιτρικά αὐτόθ. Ἀρέσκει μου
 τὸ κρασί τὸ γλυκόπιότης, τὸ μαλακτὸμ παραπάνω· ποὺ τὸ
 προῦσκον Κύπρ. Ἀπὸ τὸ κρασί γλυκόπιότης ἐν Ἀμισ. Γλυ-
 κόπιότης νερό Οἶν. Εἶναι γλυκόπιότης, δὲν εἶναι γιὰ μπεκεῖδες
 (ἐνν. τὸ κρασί) Εὐβ. (Βρύς.) Μπορεῖ νὰ μὴ γίνῃ ὅλη ἡ ζά-
 χαρή τους (τῶν κρασιῶν) σπέρτο, καὶ τότε θὰ μείνουν γλυ-
 κόπιότης Κ. Σασινόπ., Κρασ., 171. || Ἄσμ.*

*Νὰ πῆς γλυκόπιότης κρασίμ ποὺ πίν-νον οἱ γουμένοι
 Κύπρ.*

*Νὰ πῆς γλυκόπιότης κρασίμ σὲ γείαν τοῦ ἀντροῦνον
 αὐτόθ.*

*Τὸ γλυκόπιότης κρασί | τὴν καρδοῦλα μου τὴ στεί
 Πελοπν. (Γαργαλ.) || Ποιήμ.*

*Ἐμπρὸς τ' ἄρματα κ' ἔμπρὸς ἄρματοδρομοί,
 κ' ἐτοιμάστε τὸ γλυκόπιότης κρασί*

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 111.

*Εἶναι γλυκόπιότης κρασί, φέρε χρυσὸ ποτήρι
 καὶ μέθυσε 'ς τῆς δόξης σου τὸ μέγα πανηγύρι*

Ι. Πολέμ., Ἀλάβαστρ., 19. Ἡ σημ. καὶ εἰς Λίβιστρ. καὶ
 Ροδάμν., ἐνθ' ἄν. «εἶχεν ἐκεῖνο χάριταν καὶ αὐτὸ παρηγο-
 ρίαν, | ἐκεῖνο διὰ τὰ δέντρα του, τὰ ἄνθη καὶ τὰς βρύσεις, |
 καὶ αὐτὸ διὰ τὸ καθάριον καὶ τὸ γλυκύποτον του». β) Γλυκὺς,
 ἡδὺς πῶς Μακεδ. (Βλάστ. Θεσσαλον.) Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.):
*Γλυκόπχιον κρασί Βλάστ. Γλυκόπιότης νερό Οἶν. γ) Μεταφ.,
 ὁ εὐχάριστος, τερπνὸς Γ. Βλαχογιάν., Λόγ. καὶ ἀντίλ., 131:
 Ἐγὼ πιστὸς τῆς θέλησας νὰ μῶν μερίδιο νὰ χω ἀπὸ τὰ
 φίλτρα τὰ γλυκόπιότης τῆς. 2) Ἐπὶ καπνοῦ, ὁ ἐλαφρὸς κατὰ
 τὸ κάπνισμα Λεξ. Μπριγκ.*

γλυκοπίπερος ἐπίθ. Ι. Γρυπάρ., Σκαρὰβ., 45.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. π ι π ε ρ ι.

Ὁ ἔχων γλυκεῖαν γεῦσιν, συγχρόνως ὁμῶς καὶ μίαν κυ-
 στικότητα ὡς ἡ τοῦ π ι π ε ρ ι ο ῦ: Μοῦστος γλυκοπίπερος.

γλυκοπιπιλίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ι π ι λ ῖ ζ ω.

Λείχω τι βραδέως καὶ κατὰ τρόπον γλυκύν, ἤτοι προκα-
 λῶν ἀλλὰ καὶ δοκιμάζων αἴσθημα γλυκύτητος, ἡδονῆς:
 Ἄσμ.

*Νὰ 'σουνα μῆλο 'ς τὴ μῆλιν νὰ σ' ἔκοβγα, μικρή μου,
 νὰ σὲ γλυκοπιπιλίζα σὲ ὅλη τὴ ζωὴ μου.*

γλυκοπιπιρίζω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ι π ι ρ ῖ ζ ω.

Μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν κατὰ τρόπον γλυκύν,
 εὐάρεστον, λέγων π ι π ι.

γλυκοπίσσι τό, Μῆλ. Παξ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐς. γ λ υ κ ο π ῖ σ σ ι ν, διὰ τὸ ὅπ.
 βλ. Δουκ. εἰς λ.

1) Εἶδος πίσεως Παξ.: Ἄσμ.

*Ἀλλοίμονο ὅπου τὴν ὀδὴν, ὅπου τὴν θωρήσῃ,
 μαυρίζει σὰν ὁ διάολος, ὥσάν τὸ γλυκοπίσσι,*

β) Τὸ μέλαν χροῶμα Παξ. 2) Εἶδος μαύρης καραμέλας Μῆλ.
 Συνών. γ ῖ ᾶ μ π ο λ η.

γλυκοπλένω ἀμαρτ. γλυκοπλένω Ε. Στρατουδ., Κρη-
 τικ. Ἐμπνεύς., 23.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π λ έ ν ω, παρὰ τὸ
 ὅπ. καὶ π λ έ ν ω.

Μεταφ., πλένω τι κατὰ τρόπον ἀπαλόν, ἥπιον, οἶονεῖ προ-
 καλοῦντα αἴσθημα ἡδονῆς, γλυκύτητος: Ποιήμ.

*Γύρω του φντροῦσαν κρήνοι | καὶ δαφνοῦλες καὶ μυρτιές
 κ' ἡ δροσοῦλα γλυκοπλένει | τίς βαρεῖες λαβωματιές.*

γλυκοπλημμυρίζω Ν. Ἐστ. 24 (1938), 895.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π λ η μ μ υ ρ ῖ ζ ω.

Μεταφ., πλημμυρῶ διὰ πράγματος προκαλοῦντος οἶονεῖ
 αἴσθημα γλυκύτητος, ἡδονῆς: Ποιήμ.

*Ὅσο μὲ τὴν ἀγάπῃ σου μὲ γλυκοπλημμυρίζεις,
 καὶ σὰν ἀχτίδα λάμπει αὐτὴ βαθιά μου,
 δική σου θὰ 'ναι κ' ἡ ψυχὴ μου κ' ἡ καρδιά μου*

γλυκοπνέω Γ. Μαρκορ., Ποιητ. ἔργ., 87 Π. Ζητου-
 νιάτ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 101 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ν έ ω.

